

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

16 octobre 2003

PROPOSITION DE LOI

modifiant la loi du 5 mars 1998 relative à la libération conditionnelle et modifiant la loi du 9 avril 1930 de défense sociale à l'égard des anormaux et des délinquants d'habitude, remplacée par la loi du 1er juillet 1964 afin de permettre à la victime de se faire représenter devant la commission de libération conditionnelle

(déposée par MM. Daniel Bacquelaine
et Jean-Pierre Malmendier)

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

16 oktober 2003

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de wet van 5 maart 1998 betreffende de voorwaardelijke invrijheidstelling en tot wijziging van de wet van 9 april 1930 tot bescherming van de maatschappij tegen de abnormalen en de gewoontemisdadigers, vervangen door de wet van 1 juli 1964, om het slachtoffer de mogelijkheid te bieden zich voor de commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling te laten vertegenwoordigen

(ingediend door de heren Daniel Bacquelaine
en Jean-Pierre Malmendier)

RÉSUMÉ

L'objet de la présente proposition est de permettre à la victime dans le cadre de la procédure de libération conditionnelle de pouvoir faire valoir ses intérêts sans pour autant devoir nécessairement être confrontée à l'auteur des faits.

Il s'agit de lui permettre d'être représentée et non plus seulement assistée par son avocat ou par le délégué d'un organisme ou d'une association agréée

SAMENVATTING

Dit wetsvoorstel strekt ertoe de slachtoffers de mogelijkheid te bieden in het kader van de procedure van de voorwaardelijke invrijheidstelling hun belangen te laten gelden zonder met de dader te moeten worden geconfronteerd.

Het gaat er hem om dat zij zich kunnen laten vertegenwoordigen in plaats van louter te worden bijgestaan door hun advocaat of een gemachtigde van een overheidsinstelling of een erkende vereniging.

<i>cdH</i>	: Centre démocrate Humaniste
<i>CD&V</i>	: Christen-Democratisch en Vlaams
<i>ECOLO</i>	: Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales
<i>FN</i>	: Front National
<i>MR</i>	: Mouvement Réformateur
<i>N-VA</i>	: Nieuw - Vlaamse Alliantie
<i>PS</i>	: Parti socialiste
<i>sp.a - spirit</i>	: Socialistische Partij Anders - Sociaal progressief internationaal, regionalistisch integraal democratisch toekomstgericht.
<i>VLAAMS BLOK</i>	: Vlaams Blok
<i>VLD</i>	: Vlaamse Liberalen en Democraten

<i>Abréviations dans la numérotation des publications :</i>	<i>Afkortingen bij de nummering van de publicaties :</i>
<i>DOC 51 0000/000 : Document parlementaire de la 51e législature, suivi du n° de base et du n° consécutif</i>	<i>DOC 51 0000/000 : Parlementair document van de 51e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer</i>
<i>QRVA : Questions et Réponses écrites</i>	<i>QRVA : Schriftelijke Vragen en Antwoorden</i>
<i>CRIV : Compte Rendu Intégral, avec à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (sur papier blanc, avec les annexes)</i>	<i>CRIV : Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (op wit papier, bevat ook de bijlagen)</i>
<i>CRIV : Version Provisoire du Compte Rendu intégral (sur papier vert)</i>	<i>CRIV : Voorlopige versie van het Integraal Verslag (op groen papier)</i>
<i>CRABV : Compte Rendu Analytique (sur papier bleu)</i>	<i>CRABV : Beknopt Verslag (op blauw papier)</i>
<i>PLEN : Séance plénière (couverture blanche)</i>	<i>PLEN : Plenum (witte kaft)</i>
<i>COM : Réunion de commission (couverture beige)</i>	<i>COM : Commissievergadering (beige kaft)</i>

<i>Publications officielles éditées par la Chambre des représentants</i>	<i>Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers</i>
<i>Commandes :</i>	<i>Bestellingen :</i>
<i>Place de la Nation 2</i>	<i>Natieplein 2</i>
<i>1008 Bruxelles</i>	<i>1008 Brussel</i>
<i>Tél. : 02/ 549 81 60</i>	<i>Tel. : 02/ 549 81 60</i>
<i>Fax : 02/549 82 74</i>	<i>Fax : 02/549 82 74</i>
<i>www.laChambre.be</i>	<i>www.deKamer.be</i>
<i>e-mail : publications@laChambre.be</i>	<i>e-mail : publicaties@deKamer.be</i>

DEVELOPPEMENTS.

MESDAMES, MESSIEURS,

Depuis la loi du 5 mars 1998 relative à la libération conditionnelle, la victime a la possibilité, si elle le demande, d'être entendue par la commission de libération conditionnelle pour autant qu'elle puisse justifier d'un intérêt direct et légitime concernant les conditions qu'il convient d'imposer dans son intérêt.

Si la commission de libération conditionnelle accepte d'entendre la victime, celle – ci peut se faire assister par son avocat, par le délégué d'un organisme public ou d'une association agréée à cette fin par le Roi.

Concrètement, cela signifie que la victime ne peut être représentée et doit donc comparaître en personne devant la commission de libération conditionnelle. Cette situation peut poser des difficultés à plusieurs égards. En effet, la victime n'est pas nécessairement prête à rencontrer son agresseur. Cette confrontation est également susceptible de générer de nouvelles tensions entre la victime et l'auteur des faits et de provoquer un choc supplémentaire dans le chef de la victime. Cette dernière peut craindre d'être à nouveau confrontée à l'auteur des faits. Déjà en 1999, la plate – forme de concertation relative à la libération conditionnelle indiquait dans son rapport : « L'audition d'une victime à l'audience pose encore une série de problèmes. Les audiences ont lieu dans les prisons, ce qui crée un malaise supplémentaire chez les victimes, pour qui la situation n'est déjà pas facile. Il va de soi que la victime a le droit d'être accueillie avec respect. Or, l'accès à l'établissement pénitentiaire nécessite des contrôles qui peuvent s'avérer délicats et de nature humiliante (contrainte d'enlever les ceintures et/ou les chaussures, fouille des sacs à main, etc). De surcroît, les locaux des prisons ne sont pas adaptés à ces procédures et il n'est pas exceptionnel que des victimes doivent attendre dans un couloir également emprunté par le condamné.

La demande de certaines victimes d'être entendues en dehors de la présence du condamné est légitime, notamment parce qu'elles désirent souvent voir imposer une interdiction de prendre contact. Ce souhait est toutefois difficilement conciliable avec le caractère contradictoire de la procédure. Certaines commissions estiment avoir pu résoudre ce problème dans certains cas en entendant les victimes en l'absence du condamné, moyennant son accord et la présence de son

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Sinds de wet van 5 maart 1998 betreffende de voorwaardelijke invrijheidstelling heeft het slachtoffer de mogelijkheid op zijn verzoek door de commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling te worden gehoord aangaande de voorwaarden die in zijn belang moeten worden opgelegd, voor zover het slachtoffer daarbij een legitiem en direct belang heeft.

Als de commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling ermee akkoord gaat het slachtoffer te horen, kan dit zich laten bijstaan door zijn raadsman, de gemachtigde van een overheidsinstelling of een door de Koning daartoe erkende vereniging.

Concreet betekent dit dat het slachtoffer zich niet kan laten vertegenwoordigen en dus in eigen persoon voor de commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling moet verschijnen. Die toestand kan in verschillende opzichten problemen doen rijzen. Het slachtoffer is immers niet noodzakelijk bereid zijn agressor te ontmoeten. De confrontatie kan ook nieuwe spanningen opwekken tussen het slachtoffer en de dader, en bij het slachtoffer een bijkomende schok teweegbrengen. Het slachtoffer kan bevreesd zijn voor een nieuwe confrontatie met de dader. Al in 1999 heeft het Overlegplatform Voorwaardelijke Invrijheidstelling in zijn jaarverslag gesteld: «Het horen van een slachtoffer op de zitting stelt nog een aantal pertinente problemen. De zittingen vinden plaats in de gevangenis wat voor de slachtoffers, die het vaak al lastig genoeg hebben, een bijkomende belasting vormt. Het is evident dat het slachtoffer recht heeft op een respectvolle bejegening. De ingangscontrole waarbij mensen soms verplicht worden riemen en/of schoenen uit te trekken, hun handtassen te laten controleren, etc. zijn daarmee moeilijk te verzoenen. Ook de accommodatie binnen de gevangenis is er niet steeds op voorzien zodanig dat bijv. de slachtoffers ergens in een gang moeten wachten waar de veroordeelde ook langskomt.

De vraag van bepaalde slachtoffers om gehoord te worden buiten de aanwezigheid van de veroordeelde is, alhoewel moeilijk verzoenbaar met de tegensprekelijkheid op de zitting, legitiem vooral omdat het vaak hun wens is een contactverbod opgelegd te zien. Sommige commissies menen in bepaalde gevallen een oplossing gevonden te hebben door de slachtoffers te horen buiten de aanwezigheid van de veroordeelde, zulks met zijn akkoord en vertegenwoordigd

avocat. D'autres commissions mettent cette solution en question.

Il est regrettable que le législateur n'ait pas prévu la possibilité pour la victime de se faire représenter soit par un avocat, soit par le service qui l'accompagne. Cette solution serait indiquée dans de nombreux cas. ».

Dans son rapport d'activités 2000, la plate – forme de concertation relative à la libération conditionnelle est revenue sur cette question et regrettait que les prisons ne soient pas équipées pour recevoir les victimes. De nombreuses difficultés sont rencontrées par les commissions dans le cadre de la comparution.

Dans son rapport d'activités 2001, elle constatait encore que les locaux sont trop exigus, qu'il n'y a pas de salle d'attente, etc. L'accueil des victimes qui doivent venir à la prison pour être entendues par la commission reste une question difficile et les consultants en détention réparatrice ont été chargés de mener une réflexion à ce sujet.

La présence physique de la victime n'est, à notre sens, pas indispensable et est, dans certains cas, même à éviter mais celle-ci doit pouvoir donner son sentiment et avoir le droit à la parole. C'est pour cette raison que nous proposons de permettre à la victime de se faire représenter si la commission de libération conditionnelle accepte de l'entendre.

Daniel BACQUELAINE (MR)
Jean-Pierre MALMENDIER (MR)

door zijn advocaat die aanwezig blijft. Dit is echter niet in alle gevallen mogelijk. Andere commissies stellen deze oplossing in vraag.

Betreurenswaardig is dat de wetgever niet de mogelijkheid heeft gecreëerd voor de advocaat of voor de diensten die het slachtoffer kunnen bijstaan, het slachtoffer te vertegenwoordigen. Dit zou voor veel gevallen een werkbare oplossing zijn.».

In zijn jaarverslag over 2000 heeft het Overlegplatform Voorwaardelijke Invrijheidstelling die zaak opnieuw aangekaart en betreurd dat de gevangenen niet zijn uitgerust om slachtoffers te ontvangen. In het kader van de verschijning ondervinden de commissies heel wat moeilijkheden.

In zijn jaarverslag over 2001 stelt het Overlegplatform vast dat de lokalen nog te klein zijn, dat er geen wachtzaal is enzovoort. De opvang van de slachtoffers die naar de gevangenis moeten komen om door de commissie te worden gehoord, blijft een moeilijke zaak en de herstelconsulenten beraden zich hierover.

De fysieke aanwezigheid van het slachtoffer is in onze ogen niet onontbeerlijk en in sommige gevallen zelfs af te raden, maar het slachtoffer moet zijn mening kunnen geven en het woord krijgen. Daarom stellen wij voor het slachtoffer de mogelijkheid te bieden zich te laten vertegenwoordigen, als de commissie voor de voorwaardelijke invrijheidstelling ermee akkoord gaat het slachtoffer te horen.

PROPOSITION DE LOI.

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

Art. 2

A l'article 4, § 3, alinéa 3, de la loi du 5 mars 1998 relative à la libération conditionnelle et modifiant la loi du 9 avril 1930 de défense sociale à l'égard des anormaux et des délinquants d'habitude, remplacée par la loi du 1er juillet 1964, les mots « ou représenter » sont insérés entre les mots « se faire assister » et les mots « par son avocat ».

8 septembre 2003

Daniel BACQUELAINE (MR)
Jean-Pierre MALMENDIER (MR)

WETSVOORSTEL

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2

In artikel 4, § 3, van de wet van 5 maart 1998 betreffende de voorwaardelijke invrijheidstelling en tot wijziging van de wet van 9 april 1930 tot bescherming van de maatschappij tegen de abnormalen en de gewoontemisdadigers, vervangen door de wet van 1 juli 1964, worden de woorden «of vertegenwoordigen» ingevoegd tussen de woorden «laten bijstaan» en «door zijn raadsman».

8 september 2003

TEXTE DE BASE

Loi du 5 mars 1998 relative à la libération conditionnelle et modifiant la loi du 9 avril 1930 de défense sociale à l'égard des anormaux et des délinquants d'habitude, remplacée par la loi du 1er juillet 1964

Chapitre II. De la procédure

Art. 4. § 1er. L'examen de la proposition relative à la libération conditionnelle a lieu à la première séance utile de la commission compétente après réception du dossier envoyé par le ministre. Sauf exception, cet examen a lieu dans l'établissement pénitentiaire où le condamné subit sa peine.

Ledit examen n'est pas public.

§ 2. Le dossier est tenu pendant au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience à la disposition du condamné et de son conseil pour consultation dans l'établissement pénitentiaire où le condamné subit sa peine.

§ 3. Avant de statuer sur la libération conditionnelle, la commission entend le condamné et son conseil, le ministère public et le directeur de l'établissement pénitentiaire.

Dans les cas fixés par le Roi, la victime, pour autant qu'il s'agisse d'une personne physique, ou, si elle est décédée, ses ayants droit, sera entendue, à sa demande et pour autant qu'elle puisse justifier d'un intérêt direct et légitime, concernant les conditions qu'il convient d'imposer dans son intérêt.

Par ailleurs, la victime peut se faire assister par son avocat, par le délégué d'un organisme public ou d'une association agréée à cette fin par le Roi.

Si la commission accepte la demande de la victime ou, le cas échéant, de ses ayants droit, elle l'en informe par lettre recommandée au moins dix jours avant la date de l'audience.

Si la commission rejette la demande, elle motive sa décision et la notifie à la victime dans les dix jours par lettre recommandée. Cette décision n'est susceptible d'aucun recours.

TEXTE DE BASE ADAPTÉE À LA PROPOSITION

Loi du 5 mars 1998 relative à la libération conditionnelle et modifiant la loi du 9 avril 1930 de défense sociale à l'égard des anormaux et des délinquants d'habitude, remplacée par la loi du 1er juillet 1964

Chapitre II. De la procédure

Art. 4. § 1er. L'examen de la proposition relative à la libération conditionnelle a lieu à la première séance utile de la commission compétente après réception du dossier envoyé par le ministre. Sauf exception, cet examen a lieu dans l'établissement pénitentiaire où le condamné subit sa peine.

Ledit examen n'est pas public.

§ 2. Le dossier est tenu pendant au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience à la disposition du condamné et de son conseil pour consultation dans l'établissement pénitentiaire où le condamné subit sa peine.

§ 3. Avant de statuer sur la libération conditionnelle, la commission entend le condamné et son conseil, le ministère public et le directeur de l'établissement pénitentiaire.

Dans les cas fixés par le Roi, la victime, pour autant qu'il s'agisse d'une personne physique, ou, si elle est décédée, ses ayants droit, sera entendue, à sa demande et pour autant qu'elle puisse justifier d'un intérêt direct et légitime, concernant les conditions qu'il convient d'imposer dans son intérêt.

Par ailleurs, la victime peut se faire assister **ou représenter**¹ par son avocat, par le délégué d'un organisme public ou d'une association agréée à cette fin par le Roi.

Si la commission accepte la demande de la victime ou, le cas échéant, de ses ayants droit, elle l'en informe par lettre recommandée au moins dix jours avant la date de l'audience.

Si la commission rejette la demande, elle motive sa décision et la notifie à la victime dans les dix jours par lettre recommandée. Cette décision n'est susceptible d'aucun recours.

¹ Art.2

BASISTEKST

**Wet van 5 maart 1998 betreffende de
voorwaardelijke invrijheidstelling en tot wijziging
van de wet van 9 april 1930 tot bescherming van
de maatschappij tegen de abnormalen en de
gewoontemisdadigers, vervangen bij de wet van
1 juli 1964**

Hoofdstuk II. Procedure

Art. 4. § 1. De behandeling van het voorstel inzake voorwaardelijke invrijheidstelling vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de bevoegde commissie na ontvangst van het dossier vanwege de minister. Behoudens uitzondering vindt de behandeling plaats in de strafinrichting waar de veroordeelde zijn straf ondergaat.

De behandeling is niet openbaar.

§ 2. Het dossier wordt gedurende ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en zijn raadsman in de strafinrichting waar de veroordeelde zijn straf ondergaat.

§ 3. Alvorens een beslissing te nemen over de voorwaardelijke invrijheidstelling, hoort de commissie de veroordeelde en zijn raadsman, het openbaar ministerie en de directeur van de strafinrichting.

In de gevallen bepaald door de Koning wordt het slachtoffer, mits het een natuurlijk persoon is, of zijn rechthebbenden zo het overleden is, en voor zover het daarbij een legitiem en direct belang heeft, op zijn verzoek gehoord aangaande de voorwaarden die in zijn belang moeten worden opgelegd.

Het slachtoffer kan zich bovendien laten bijstaan door zijn raadsman, door de gemachtigde van een overheidsinstelling of een door de Koning hiertoe erkende vereniging.

Indien de commissie het verzoek vanwege het slachtoffer, of in voorkomend geval van zijn rechthebbenden inwilligt, wordt het minstens tien dagen voor de datum van de zitting per aangetekend schrijven hiervan ingelicht.

Indien de commissie het verzoek afwijst, motiveert zij haar beslissing en brengt deze binnen een termijn van tien dagen per aangetekend schrijven ter kennis van het slachtoffer. Tegen deze beslissing staat geen rechtsmiddel open.

BASISTEKST AANGEPAST AAN HET VOORSTEL

**Wet van 5 maart 1998 betreffende de
voorwaardelijke invrijheidstelling en tot wijziging
van de wet van 9 april 1930 tot bescherming van
de maatschappij tegen de abnormalen en de
gewoontemisdadigers, vervangen bij de wet van
1 juli 1964**

Hoofdstuk II. Procedure

Art. 4. § 1. De behandeling van het voorstel inzake voorwaardelijke invrijheidstelling vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de bevoegde commissie na ontvangst van het dossier vanwege de minister. Behoudens uitzondering vindt de behandeling plaats in de strafinrichting waar de veroordeelde zijn straf ondergaat.

De behandeling is niet openbaar.

§ 2. Het dossier wordt gedurende ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en zijn raadsman in de strafinrichting waar de veroordeelde zijn straf ondergaat.

§ 3. Alvorens een beslissing te nemen over de voorwaardelijke invrijheidstelling, hoort de commissie de veroordeelde en zijn raadsman, het openbaar ministerie en de directeur van de strafinrichting.

In de gevallen bepaald door de Koning wordt het slachtoffer, mits het een natuurlijk persoon is, of zijn rechthebbenden zo het overleden is, en voor zover het daarbij een legitiem en direct belang heeft, op zijn verzoek gehoord aangaande de voorwaarden die in zijn belang moeten worden opgelegd.

Het slachtoffer kan zich bovendien laten bijstaan **of vertegenwoordigen**¹ door zijn raadsman, door de gemachtigde van een overheidsinstelling of een door de Koning hiertoe erkende vereniging.

Indien de commissie het verzoek vanwege het slachtoffer, of in voorkomend geval van zijn rechthebbenden inwilligt, wordt het minstens tien dagen voor de datum van de zitting per aangetekend schrijven hiervan ingelicht.

Indien de commissie het verzoek afwijst, motiveert zij haar beslissing en brengt deze binnen een termijn van tien dagen per aangetekend schrijven ter kennis van het slachtoffer. Tegen deze beslissing staat geen rechtsmiddel open.

¹ Art.2

La commission peut décider d'entendre également d'autres personnes.

§ 4. Dans les quinze jours suivant les débats la commission délibère sur la libération conditionnelle. Seuls les membres de la commission et le secrétaire sont présents à cette délibération.

Les décisions sont prises à la majorité des voix.

Toutefois, les décisions de libération doivent être prises à l'unanimité dans les cas suivants:

a) si l'intéressé a été condamné pour un ou plusieurs faits à une seule peine de dix ans ou plus de réclusion, de détention ou d'emprisonnement correctionnel;

b) si l'intéressé a subi moins de la moitié des peines privatives de liberté auxquelles il a été condamné.

La décision est dans tous les cas motivée.

§ 5. Si la commission décide d'octroyer la libération conditionnelle au condamné, elle soumet cette libération à la condition générale que l'intéressé ne peut commettre de nouveaux faits constitutifs d'infractions. En outre, elle soumet la libération à des conditions particulières.

Ces conditions particulières se rapportent à la réinsertion sociale du condamné, à la protection de la société et aux intérêts de la victime. Ces conditions sont adaptées de manière spécifique à la personne du condamné et à la situation sociale dans laquelle il va se trouver.

Si le condamné subit une peine pour une des infractions visées aux articles 372 à 378 du Code pénal, la libération doit être subordonnée à la condition de suivre une guidance ou un traitement dans un service spécialisé dans la guidance ou le traitement de délinquants sexuels.

La libération n'est accordée que si le condamné accepte les conditions auxquelles la commission soumet cette libération.

§ 6. Si la commission rejette la proposition relative à la libération conditionnelle, elle fixe la date à partir de laquelle le dossier du condamné peut être réexaminé par la conférence du personnel. Ce délai ne peut excéder six mois à compter de la décision de la commission lorsque le condamné subit une ou plusieurs peines correctionnelles d'emprisonnement principal dont le total ne dépasse pas cinq ans. Ce délai est de maximum un an en cas de peines criminelles ou lorsque le total des peines correctionnelles d'emprisonnement principal est supérieur à cinq ans.

La commission peut décider d'entendre également d'autres personnes.

§ 4. Dans les quinze jours suivant les débats la commission délibère sur la libération conditionnelle. Seuls les membres de la commission et le secrétaire sont présents à cette délibération.

Les décisions sont prises à la majorité des voix.

Toutefois, les décisions de libération doivent être prises à l'unanimité dans les cas suivants:

a) si l'intéressé a été condamné pour un ou plusieurs faits à une seule peine de dix ans ou plus de réclusion, de détention ou d'emprisonnement correctionnel;

b) si l'intéressé a subi moins de la moitié des peines privatives de liberté auxquelles il a été condamné.

La décision est dans tous les cas motivée.

§ 5. Si la commission décide d'octroyer la libération conditionnelle au condamné, elle soumet cette libération à la condition générale que l'intéressé ne peut commettre de nouveaux faits constitutifs d'infractions. En outre, elle soumet la libération à des conditions particulières.

Ces conditions particulières se rapportent à la réinsertion sociale du condamné, à la protection de la société et aux intérêts de la victime. Ces conditions sont adaptées de manière spécifique à la personne du condamné et à la situation sociale dans laquelle il va se trouver.

Si le condamné subit une peine pour une des infractions visées aux articles 372 à 378 du Code pénal, la libération doit être subordonnée à la condition de suivre une guidance ou un traitement dans un service spécialisé dans la guidance ou le traitement de délinquants sexuels.

La libération n'est accordée que si le condamné accepte les conditions auxquelles la commission soumet cette libération.

§ 6. Si la commission rejette la proposition relative à la libération conditionnelle, elle fixe la date à partir de laquelle le dossier du condamné peut être réexaminé par la conférence du personnel. Ce délai ne peut excéder six mois à compter de la décision de la commission lorsque le condamné subit une ou plusieurs peines correctionnelles d'emprisonnement principal dont le total ne dépasse pas cinq ans. Ce délai est de maximum un an en cas de peines criminelles ou lorsque le total des peines correctionnelles d'emprisonnement principal est supérieur à cinq ans.

De commissie kan beslissen eveneens andere personen te horen.

§ 4. Binnen vijftien dagen na de debatten beraadslaagt de commissie over de voorwaardelijke invrijheidstelling. Hierbij zijn enkel de leden van de commissie en de secretaris aanwezig.

De beslissingen worden genomen bij meerderheid van stemmen.

Voor de beslissingen tot invrijheidstelling is evenwel eenparigheid vereist in volgende gevallen:

- a) indien de betrokkene werd veroordeeld voor een of meer feiten tot één enkele straf van tien jaar of meer opsluiting, hechtenis of correctionele gevangenisstraf;
- b) indien de betrokkene minder dan de helft van de vrijheidsbenemende straffen waartoe hij werd veroordeeld, heeft ondergaan.

De beslissing wordt in alle gevallen gemotiveerd.

§ 5. Indien de commissie beslist tot voorwaardelijke invrijheidstelling van de veroordeelde, verbindt zij de invrijheidstelling aan de algemene voorwaarde dat de betrokkene geen nieuwe strafbare feiten mag plegen. Bovendien onderwerpt zij de invrijheidstelling aan bijzondere voorwaarden.

Deze bijzondere voorwaarden hebben betrekking op de sociale reïntegratie van de veroordeelde, op de bescherming van de maatschappij en op de belangen van het slachtoffer. Ze zijn specifiek aangepast aan de persoon van de veroordeelde en de sociale situatie waarin hij zal terechtkomen.

Indien de veroordeelde een straf ondergaat voor één van de strafbare feiten bedoeld in de artikelen 372 tot 378 van het Strafwetboek, dan moet aan de invrijheidstelling de voorwaarde worden verbonden van het volgen van een begeleiding of een behandeling bij een dienst die in de begeleiding of de behandeling van seksuele delinquenten is gespecialiseerd.

De invrijheidstelling wordt enkel verleend, indien de veroordeelde instemt met de voorwaarden waaraan de commissie deze invrijheidstelling onderwerpt.

§ 6. Indien de commissie het voorstel inzake voorwaardelijke invrijheidstelling afwijst, bepaalt zij de datum vanaf wanneer het dossier van de veroordeelde opnieuw kan worden onderzocht door het personeelscollege. Deze termijn mag niet langer zijn dan zes maanden te rekenen vanaf de beslissing van de commissie indien de veroordeelde één of meer correctionele hoofdgevangenisstraffen ondergaat die samen niet meer dan vijf jaar bedragen. Die termijn is maximaal een jaar in geval van criminele straffen of als het geheel van de correctionele hoofdgevangenisstraffen meer dan vijf jaar bedraagt.

De commissie kan beslissen eveneens andere personen te horen.

§ 4. Binnen vijftien dagen na de debatten beraadslaagt de commissie over de voorwaardelijke invrijheidstelling. Hierbij zijn enkel de leden van de commissie en de secretaris aanwezig.

De beslissingen worden genomen bij meerderheid van stemmen.

Voor de beslissingen tot invrijheidstelling is evenwel eenparigheid vereist in volgende gevallen:

- a) indien de betrokkene werd veroordeeld voor een of meer feiten tot één enkele straf van tien jaar of meer opsluiting, hechtenis of correctionele gevangenisstraf;
- b) indien de betrokkene minder dan de helft van de vrijheidsbenemende straffen waartoe hij werd veroordeeld, heeft ondergaan.

De beslissing wordt in alle gevallen gemotiveerd.

§ 5. Indien de commissie beslist tot voorwaardelijke invrijheidstelling van de veroordeelde, verbindt zij de invrijheidstelling aan de algemene voorwaarde dat de betrokkene geen nieuwe strafbare feiten mag plegen. Bovendien onderwerpt zij de invrijheidstelling aan bijzondere voorwaarden.

Deze bijzondere voorwaarden hebben betrekking op de sociale reïntegratie van de veroordeelde, op de bescherming van de maatschappij en op de belangen van het slachtoffer. Ze zijn specifiek aangepast aan de persoon van de veroordeelde en de sociale situatie waarin hij zal terechtkomen.

Indien de veroordeelde een straf ondergaat voor één van de strafbare feiten bedoeld in de artikelen 372 tot 378 van het Strafwetboek, dan moet aan de invrijheidstelling de voorwaarde worden verbonden van het volgen van een begeleiding of een behandeling bij een dienst die in de begeleiding of de behandeling van seksuele delinquenten is gespecialiseerd.

De invrijheidstelling wordt enkel verleend, indien de veroordeelde instemt met de voorwaarden waaraan de commissie deze invrijheidstelling onderwerpt.

§ 6. Indien de commissie het voorstel inzake voorwaardelijke invrijheidstelling afwijst, bepaalt zij de datum vanaf wanneer het dossier van de veroordeelde opnieuw kan worden onderzocht door het personeelscollege. Deze termijn mag niet langer zijn dan zes maanden te rekenen vanaf de beslissing van de commissie indien de veroordeelde één of meer correctionele hoofdgevangenisstraffen ondergaat die samen niet meer dan vijf jaar bedragen. Die termijn is maximaal een jaar in geval van criminele straffen of als het geheel van de correctionele hoofdgevangenisstraffen meer dan vijf jaar bedraagt.

§ 7. La commission peut remettre une seule fois l'examen de la proposition à une séance ultérieure, sans toutefois que cette séance ne puisse avoir lieu plus de deux mois après la remise.

§ 8. Dans les quarante-huit heures, la décision est portée à la connaissance du ministère public auprès de la commission, du ministre, du directeur de l'établissement pénitentiaire et du bourgmestre de la commune où le condamné libéré conditionnellement déclare vouloir résider. Dans le même délai, le condamné est informé par remise d'une copie de la décision par le directeur de l'établissement pénitentiaire.

En cas d'octroi de la libération conditionnelle, la commission en informe la victime, à sa demande, et lui communique, par lettre recommandée, les conditions qui garantissent ses intérêts pour autant que la victime ait un intérêt légitime et direct.

§ 7. La commission peut remettre une seule fois l'examen de la proposition à une séance ultérieure, sans toutefois que cette séance ne puisse avoir lieu plus de deux mois après la remise.

§ 8. Dans les quarante-huit heures, la décision est portée à la connaissance du ministère public auprès de la commission, du ministre, du directeur de l'établissement pénitentiaire et du bourgmestre de la commune où le condamné libéré conditionnellement déclare vouloir résider. Dans le même délai, le condamné est informé par remise d'une copie de la décision par le directeur de l'établissement pénitentiaire.

En cas d'octroi de la libération conditionnelle, la commission en informe la victime, à sa demande, et lui communique, par lettre recommandée, les conditions qui garantissent ses intérêts pour autant que la victime ait un intérêt légitime et direct.

§ 7. De commissie kan de behandeling van het voorstel eenmaal uitstellen tot een latere zitting, zonder dat die zitting evenwel meer dan twee maanden later mag plaatsvinden.

§ 8. De beslissing wordt binnen achtenveertig uren ter kennis gebracht van het openbaar ministerie bij de commissie, van de minister, van de directeur van de strafinrichting en van de burgemeester van de gemeente waar de persoon die voorwaardelijk in vrijheid wordt gesteld, verklaart te willen wonen. Binnen dezelfde termijn wordt aan de veroordeelde kennis gegeven door afgifte van een afschrift van de beslissing door de directeur van de strafinrichting.

Indien de voorwaardelijke invrijheidstelling wordt verleend, deelt de commissie dit feit en de in het belang van het slachtoffer opgelegde voorwaarden, op diens verzoek aan het slachtoffer per aangetekend schrijven mee, voor zover het gaat om een slachtoffer dat een legitiem en direct belang heeft.

§ 7. De commissie kan de behandeling van het voorstel eenmaal uitstellen tot een latere zitting, zonder dat die zitting evenwel meer dan twee maanden later mag plaatsvinden.

§ 8. De beslissing wordt binnen achtenveertig uren ter kennis gebracht van het openbaar ministerie bij de commissie, van de minister, van de directeur van de strafinrichting en van de burgemeester van de gemeente waar de persoon die voorwaardelijk in vrijheid wordt gesteld, verklaart te willen wonen. Binnen dezelfde termijn wordt aan de veroordeelde kennis gegeven door afgifte van een afschrift van de beslissing door de directeur van de strafinrichting.

Indien de voorwaardelijke invrijheidstelling wordt verleend, deelt de commissie dit feit en de in het belang van het slachtoffer opgelegde voorwaarden, op diens verzoek aan het slachtoffer per aangetekend schrijven mee, voor zover het gaat om een slachtoffer dat een legitiem en direct belang heeft.